

Hans en Wilma den Hartog: “We zijn echt van Evan gaan houden”

Hans en Wilma den Hartog hadden nooit eerder een hond. Toen hulphond Evan begin 2017 in hun leven kwam bracht dat nogal wat veranderingen met zich mee. Voor Hans omdat hij eindelijk weer kon zeggen: “Ik red me wel”. Wilma: “Maar bovenal leerden we hoe leuk honden zijn. We hebben niet gewoon een hulphond in huis, we hebben een familielid erbij.”

“Wie is Hans, waar houdt hij van, wat houdt hem bezig?” Als we Hans den Hartog (66) bovenstaande vragen stellen is het antwoord: “Ik houd van mijn vrouw. Ze zit nu naast me, dus ik kan moeilijk wat anders zeggen.” Dat antwoord zegt meer over Hans dan duizend andere woorden. Dat Hans van zijn vrouw houdt wordt tijdens ons gesprek overduidelijk, maar zijn antwoord typeert ook hoe Hans in het leven staat. Dankzij zijn vrouw, natuurlijk dankzij hulphond Evan, maar vooral ook dankzij de manier waarop hij in staat is de wereld in te kijken, biedt Hans zijn ziekte het hoofd. Hans: “Toen ik de diagnose Multiple Sclerose kreeg zei ik tegen Wilma. ‘Oké ik heb MS, en nu gaan we verder.’”

Pijltje naar onder

Totdat tien jaar geleden bij hem Multiple Sclerose

werd geconstateerd, werkte Hans in de gezondheidszorg. Hij was onder andere werkzaam in de psychiatrie en werkte met mensen met een verstandelijke beperking. Ook gaf hij leiding aan het bureau voor alcohol en drugs. Nadat zijn ziekte werd vastgesteld moest hij al vrij snel stoppen met werken. Hans: “Ik heb een progressieve vorm van MS en ga steeds meer achteruit. Het pijltje op mijn grafiek wijst naar onder. Tien jaar geleden kon ik nog rennen en vliegen, nu ben ik afhankelijk van een rolstoel.”

Doe mij die maar

Hans: “Een vriendin van ons kende iemand met een hulphond. Ze dacht dat dat ook wel wat voor mij zou zijn, dus ben ik me in dat onderwerp gaan verdiepen. Een zoektocht op internet leerde me dat er verschillende clubs zijn die hulphonden op-

Hans den Hartog met ADL-hulphond Evan

leiden en ik besloot me vooraf goed te oriënteren. De eerste die ik belde was Hulphond Nederland. Ik sprak met Marjolein Breedveld. Het contact was meteen zo leuk, dat ik direct besloot met Hulphond Nederland in zee te gaan.”

En toen kon het opeens wel

Dit eerste deel van het traject dat leidde tot hulphond Evan staat in schril contrast tot het volgende ‘klusje’: het aanvragen van een vergoeding bij de zorgverzekeraar. Hans: “Dat was ontzettend vervelend en frustrerend. Mijn ergotherapeute heeft me geholpen bij het invullen van de aanvragen. Echter, in de mallemolen waarin je vervolgens terecht komt, moet je steeds bewijzen dat je wel ziek genoeg bent. Dat vond ik erg vervelend. Ik ben iemand die dingen vraagt omdat ik hulp nodig heb, niet omdat ik ‘ergens recht op heb’. Op een gegeven moment had ik echt het gevoel dat ik me in allerlei bochten moest wringen, zoveel formulieren moest ik invullen en vragen kreeg ik op me afgevuurd. Je zit natuurlijk al in een ‘vragende positie’ en dat voelt niet fijn. De manier waarop mijn verzekeraar me liet voelen dat ik afhankelijk ben van hem, was echt heel naar. Ik ben een flinke vent, maar ik ben er even van in een dip beland. We schakelden Stichting Mee in, een instantie die mensen met een hulpvraag de weg wijst. Ook Hulphond Nederland heeft ons erg geholpen. Op een gegeven moment raadde Marjolein Breedveld ons aan om een rekensom te maken. Ze zei: ‘Zet eens op een rij wat jij kost aan hulp - van minuut tot minuut. Wijkverpleging, hulp, verzorging. Schrijf alles op wat je nu door men-

senhanden moet laten doen, maar wat een hulphond zou kunnen overnemen.’ Toen bleek dat geld ook hier de doorslag gaf. Een hulphond zou een besparing opleveren van zo’n 80.000 euro per jaar. Toen kon het opeens wel.”

John Lennon

Labrador Evan helpt Hans bij het aan- en uitkleden. Hij legt zijn benen in bed en raapt dingen op die Hans laat vallen. Hans: “Met een laserpen wijs ik dingen aan die Evan dan voor me pakt. Een ander fijn aspect van een hond is dat hij structuur aanbrengt. Ik moet drie keer per dag met hem naar buiten en dat vind ik prettig. Ik kan me een leven zonder Evan niet meer voorstellen. Het is zo fijn om tegen Wilma te kunnen zeggen: ‘Ga jij maar werken of ga maar lekker een middagje weg. Ik red me wel.’”

Wilma: “Evan is prettig gezelschap. Ik vind het leuk om met hem te spelen en heerlijk om met hem te wandelen. We hebben van Evan niet alleen gemak maar ook ontzettend veel plezier. We zijn echt van hem gaan houden.”

Hans: “Toen ik ziek werd, moest ik vaak denken aan een songtekst van John Lennon: ‘Life is what happens while you’re busy making other plans’. Mijn ziekte kwam in ons leven toen we nog volop plannen aan het maken waren en natuurlijk is dat wrang. Maar gelukkig hebben we nog genoeg leuke dingen samen. Evan bijvoorbeeld.” ●

Op deze pagina geven onze ambassadeurs hun visie op het werk van Hulphond Nederland. Deze column is van Anita Witzier, presentatrice van o.a. KRO-programma's Memories, Anita wordt opgenomen en de Reünie. Sinds 2011 is Anita ambassadeur van onze stichting.

Column

Superteams

Elke keer als ik bij Hulphond in Herpen kom aanrijden denk ik weer; Hola, wat een gebouw! En wat een terrein! En wat een mensen! Ik kom natuurlijk niet ‘zomaar’ ergens binnen. Ik ben bij het Superteam van Hulphond Nederland.

Dit is natuurlijk iets wat ik al heel lang weet. Ik heb immers al meerdere malen contact gehad met medewerkers en directie, ik heb cliënten gesproken over én in actie gezien met hun hulphond. Ik weet hoe kinderen in therapietraining met therapeuten en hulphonden op- en openbloeien. Hoe mannen en vrouwen met traumatische ervaringen het leven weer in durven stappen, samen met hun hond. Allemaal superteams! Hier in Herpen is een Superteam aan het werk.

Niets is daar echter vanzelfsprekend aan, er ligt een hele mensenketen aan inzet, bevoegdheid en kennis aan ten grondslag. Voor mens en dier. Professionals en vrijwilligers, overal in het land. Ook allemaal Superteams!

Er wordt dan ook geen genoegen genomen met half werk, het volle pond wordt geleverd en iedere keer lukt het om van niets, iets heel bijzonders te maken. Denk bijvoorbeeld aan evenementen en

bijeenkomsten, groot of klein die worden georganiseerd, vaak in samenwerking met leden van de Club 500 (hé, alweer een Superteam!). Ook hier is de kracht van een superteam aan het werk.

Een superteam kan dat alleen maar zijn en blijven als het ook vooruit – en verder kijkt. Het nieuwe superteam dat stond te trappelen is inmiddels begonnen aan een nieuwe dierondersteunde therapie, met paarden! Al eeuwen vormen mens en paard een droompaar, en dat is niet voor niets; paarden zijn, net als honden, heel sensitief en spiegelen onze gemoedstoestand en ons gedrag. Eigenlijk kijkt een paard dwars door ons heen.

En wat te denken van de verbintenissen met sponsors als Athlon, Royal Canin, The Communication Company en nog zoveel andere prachtige organisaties... Stuk voor stuk vormen ook zij samen met Hulphond ijzersterke superteams. En zo is dat ook voor alle mensen die ons steunen als donateur!

Om als ambassadeur al die Superteams te mogen vertegenwoordigen is een grote eer.

Anita Witzier